

Διανύουν χιλιόμετρα για τον Ταξιάρχη Μανταμάδου

/ [Ιερές Μονές](#)

Μεγάλη αναμένεται να είναι φέτος η προσέλευση των προσκυνητών στο Προσκύνημα του Ταξιάρχη στο Μανταμάδο της Λέσβου, που θα κορυφωθεί την Κυριακή των Μυροφόρων, που γιορτάζει το μοναστήρι.

Ήδη από την Παρασκευή το πρωί αρκετοί προσκυνητές ήταν ήδη στο δρόμο κρατώντας λαμπάδες στα χέρια και αποφασισμένοι να διανύσουν περισσότερα από 20 χιλιόμετρα για να προσκυνήσουν την ιερή εικόνα.

Το Σάββατο 07/05 θα υπάρχει δρομολόγιο από Μανταμάδο για Μυτιλήνη τα ξημερώματα για την εξυπηρέτηση των περπατητών. Από Μυτιλήνη για Μανταμάδο θα έχει λεωφορείο στις 9:30, 11:00, 13:00 και θα εκτελεσθούν επιπλέον δρομολόγια από και προς Μανταμάδο, ανάλογα με την επιβατική κίνηση. Την Κυριακή 08/05 θα εκτελεστούν τα εξής δρομολόγια: Από Μυτιλήνη προς Μανταμάδο θα έχει στις 07:45, 10:00 και 13:00 το μεσημέρι.

Αυξημένα θα είναι και τα έκτακτα μέτρα της Τροχαίας.

Από Μανταμάδο προς Μυτιλήνη θα εκτελούνται δρομολόγια ανά τακτά χρονικά διαστήματα σύμφωνα με την επιβατική κίνηση όπου το τελευταίο θα είναι στις 15:30 το απόγευμα.

Το Σάββατο το απόγευμα μπορείτε να ακούσετε τον Πανηγυρικό Εσπερινό στην ακόλουθη διεύθυνση:

Ιστορικό της ανάγλυφης εικόνας

Όπως αναφέρει, στην επίσημη ιστοσελίδα του Ναού, ο Πρωτοπρεσβύτερος Ευστράτιος Δήσσοις, Ίερατικός Προϊστάμενος Ίεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μανταμάδου Λέσβου, κατά τὰ τέλη τοῦ Θ' αἰῶνα καί τίς ἀρχές τοῦ ΙΑ' (δηλαδή τό 900 μέ 1000) οἱ Σαρακηνοί ἦταν στίς δόξες τους. Κανέναν δέν φοβόταν καί κανείς δέν τούς κυνηγοῦσε. Τά νησιά γι' αὐτούς ἦταν τσιφλίκια τους, ὁπότεν τούς ἄρесе, ἔβαζαν πλώρη σ' αὐτά, ἔκαιαν τά χωριά, ἔκλεβαν, σκότωναν, ἐρήμωναν τόν τόπο καί γέμιζαν τά καράβια τους ἀπό σκλάβους καί λάφυρα γιά τά σκλαβοπάζαρα καί τίς πλούσιες ἀγορές τῆς Ἀνατολῆς.

Σ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐποχή, δηλαδή τό 900 μέ 1000, ἡ ζωντανή παράδοση τοῦ Μανταμάδου, τοποθετεῖ τήν κατασκευή τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ μέ αἶμα τῶν μοναχῶν πού σφαγιάσθηκαν ἀπό τούς Σαρακηνούς. Ἡ παράδοση εἶναι τόσο ζωντανή καί τά γεγονότα καί οἱ τοποθεσίες πού ἀναφέρονται πραγματικές, πού θά πρέπει νά ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τήν ἱστορία. Οἱ αἰῶνες δέν κατόρθωσαν στό πέρασμά τους νά παραλείψουν ἢ νά προσθέσουν κάτι στά γεγονότα πού διαδραματίστηκαν τίς φοβερές ἐκεῖνες ἡμέρες.

Στή θέση «Λεσβάδος» (τοποθεσία στόν Ταξιάρχη, δύο περίπου χιλιόμετρα ἀπό τό Μανταμάδο), πού ἔχει πάρει τήν ὀνομασία της ἀπό τόν πρῶτο κάτοικο τοῦ νησιοῦ, ὑπῆρχε ἕνα Μοναστήρι πρὸς τιμὴν τῶν Ταξιαρχῶν, πού ἡ ἵδρυσή του χάνεται στά βάθη τῶν αἰώνων.

Οἱ μοναχοί του λιγοστοί, δεκαοκτώ τόν ἀριθμό, κατὰ τήν παράδοση, τό εἶχαν ὀχυρώσει μέ τείχη καί πύργο (ὁ πύργος διατηρεῖται μέχρι σήμερα), γιά νά ἀποκρούουν τίς ἐπιδρομές τῶν Σαρακηνῶν. Καί τά κατάφεραν πάρα πολλές φορές, σέ σημεῖο πού ὁ ἀρχιπειρατής Σιρχᾶν, νά ἔχει τόσο πεισμηθεῖ καί θυμώσει, πού περισσότερο ἀπό γινάτι παρά ἀπό λεηλασία ἤθελε νά τό κάψει.

Ἦταν ἄνοιξη. Ἡ μυροβόλος Λέσβος, φορώντας τήν καταπράσινη πλουμιστή της φορεσιά, λικνιζότανε σάν πεντάμορφη νύφη πάνω στά καταγάλανα νερά τοῦ Αἰγαίου. Ὁ βαρὺς χειμώνας πέρασε ἡσυχος. Οἱ πειρατές, φοβούμενοι τόν ἄγριο θυμό τοῦ Αἰγαίου, πού τό χειμῶνα εἶναι περισσότερο ἀψύς, εἶχαν ἀράξει στά λημέρια τῆς πατρίδας τους, νά γλεντήσουν τά πλιάτσικά τους, νά διορθώσουν τίς ζημιές καί νά ἐτοιμαστοῦν γιά τίς νέες τους ἐπιδρομές.

Οἱ μοναχοί, μετὰ ἀπό τήν ἀνάπαυλα τοῦ βαρὺ χειμῶνα, μέ τίς πρῶτες ἀνοιξιάτικες μέρες, ἄρχισαν τίς προετοιμασίες γιά τό Πάσχα. Τά κελιά, ἡ μεγάλη αὐλή καί ὅλοι οἱ χῶροι τοῦ Μοναστηριοῦ ἀσπρίζονταν καί ἔπαιρναν μία ἐορταστική ὄψη. Ὁ χειμώνας ἔκαμε τούς μοναχοὺς νά ξεχάσουν κάπως τούς φοβεροὺς πειρατές καί νά μὴν προσέχουν ὅσο ἔπρεπε τή φρούρηση τοῦ Μοναστηριοῦ. Ἡ σκέψη τούς ἦταν περισσότερο δοσμένη στίς κατανυκτικές ἀκολουθίες τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς καί στίς προετοιμασίες γιά τό λαμπροφόρο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Όμως οι Σαρακηνοί, μέ τις πρώτες γαληνές τῆς ἀνοιξης, σήκωσαν πανιά γιά τό Αἰγαῖο. Τό κουρσάρικό του ἀρχιπειρατῆ Σιρχᾶν, μέ σηκωμένα ὅλα του τά πανιά, πλησίαζε τις ἀκρογιαλιές τῆς Λέσβου. Εἶχε παρακάμψει τή Μήθυμνα μέ τό ἄπαρτό της Κάστρο καί ἔβαζε πλώρη γιά τή Σαρακήνα, παραλιακή τοποθεσία τοῦ Μανταμάδου, τρία τέταρτα δρόμο περίπου ἀπό τό Μοναστήρι τῶν Ταξιαρχῶν. Ἡ ἡμέρα ἄρχιζε νά γέρνει. Ὁ ἀνοιξιάτικος λαμπερός ἥλιος κατηφόριζε γιά τις παραδισέειες του πορφυρές πύλες τῆς δύσης καί ἀμέτρητα χρώματα εἶχαν ἀπλωθεῖ πάνω στά καταγάλανα νερά τῆς θάλασσας.

Πάνω στό πειρατικό του, ὁ ἀρχιπειρατής Σιρχᾶν κάλεσε ὅλο τό τσοῦρμο του. Ἦταν ἕνας μιγάς πελώριος, κοντά δύο μέτρα. Ἐπί τῶν ἡμερῶν του, ὅλη ἡ Λέσβος γνώρισε τή χειρότερη ἐρήμωση καί καταστροφή. Στάθηκε στή γέφυρα, ἀγριωπός. Τό πρόσωπό του σού θυμιζε ἄρχοντα τῆς κόλασης. Στή μύτη του καί στ' ἄφτιά τοῦ κρέμονταν χρυσοί κρίκοι, πού ἔκαναν τό μελαμψό πρόσωπό του περισσότερο χτυπητό καί ἄγριο. Τά χεῖλη τοῦ κόκκινα καί φουσκωμένα καί καθώς μιλοῦσε φαινόταν μία σειρά μεγάλα κάτασπρα δόντια, ὅπλα φοβερά πολλές φορές καί αὐτά στή φοβερή μάχη. Τό γερακίσιο του μάτι, γιατί τό ἄλλο ἦταν πάντοτε σκεπασμένο μέ ἕνα μαῦρο πανί πού δενόταν πίσω στ' ἀριστερό του ἄφτί, ἔβγαζε σκέτη φωτιά ὅταν σέ κοιτοῦσε.

Γυμνό τό σῶμα του ἀπό τή μέση καί πάνω καί τό φαρδύ του στῆθος τό σκέπαζε κατάμαυρο σγουρό τρίχωμα. Τά χέρια του, χέρια γορίλλα, τριχωτά καί γεροδεμένα, πού ὁ μπαλτάς στά μακριά του δάκτυλα φαινόταν σά μικρό ἐργαλεῖο στά χέρια ἐνός τεχνίτη. Τή μέση του τήν ἔσφιγγε ἕνα χρωματιστό ζωνάρι, πού κρατοῦσε σφικτά καί κατακρέατα τόν μπαλτά καί τή σπάθα. Ὄταν στεριωνόταν καταμεσῆς στό τσοῦρμο του μέ τά πόδια τοῦ ἀνοιχτά, ἔξεῖχε τουλάχιστον μία σπιθαμή ἀπ' αὐτό. Ἡ φωνή του, ἕνας τηλεβόας, ἔκαμε σέ κάθε προσταγή τοῦ τό τσοῦρμο νά ζαρώνει.

«Ἀκοῦστε μέ καλά», εἶπε μέ φωνή δυνατή, «τούτη τή φορά θά μποῦμε μέσα στό μοναστήρι. Ὅλα εἶναι δικά σας. Κάψτε, ρημάξτε, λεηλατήστε, κάντε τοῦ κεφιοῦ σας, ἐγώ θέλω μόνο τό χρυσό ποτήρι πού μ' αὐτό λειτουργοῦν οἱ καλόγηροι, γιά νά πίνω τό κρασί μου, ὅλα τά ἄλλα τά χρυσαφικά, ἀσημικά καί βίος, εἶναι δικά σας. Ὅποιος λιποτακτῆσει θά τόν κρεμάσω ἀπό τ' ἄρμενα. Ἄν δέν τό πάρουμε καί τούτη τή φορά, θά σᾶς ἀφήσω στό νησί καί θά σαλπάρω γιά νά σᾶς παλουκώσουν οἱ γραικοί. Δέν σηκώνει ἄλλη ἀναβολή. Τ' ἀκούσατε καλά;»

Ἀλαλαγμοί καί ξεφωνητά ἦταν ἡ καταφατική ἀπάντηση τοῦ τσοῦρμου τοῦ μαύρου πειρατῆ. Ἡ βροντερή του φωνή ἀκούστηκε πάλι, κάνοντας νά σιγήσουν οἱ πάντες.

«Θά ἀράξουμε στό παλιό μας λημέρι καί, ὅταν σκοτεινιάσει γιά τά καλά, θά ξεκινήσουμε γιά νά τούς ριχτοῦμε τά βαθιά χαράματα, πού δέν θά μᾶς περιμένουν.

Προσέξτε. Δέν πρέπει νά μᾶς βρεῖ ἡ μέρα, θά εἶναι ἡ καταστροφή μας. Γι' αὐτό δέν ἔχετε ἄλλη λύση. Ἡ θά τό πάρουμε στά γρήγορα καί θά κατηφορίσουμε στό καράβι ἢ θά μᾶς πάρουν χαμπάρι οἱ γραιοὶ τριγύρω καί ἐνωμένοι θά μᾶς πετσοκόψουν.

Ὁ πανοῦργος ἀρχιπειρατής τά κανόνισε ἔτσι ὥστε ἀπό τή μία ἡ λαχτάρα τοῦ πλιάτσικου, ἀπό τήν ἄλλη ὁ φόβος νά μήν ἀργήσουν καί χάσουν τή ζωή τους, τοὺς προετοίμαζε νά ἐνεργήσουν προσεκτικά καί μέ φανατισμό γιά νά ἐπιτύχει ἡ ἐπιδρομή. Στό Μοναστήρι, ἡ ζωή συνεχιζόταν κανονικά, ἡ προσοχή τῶν μοναχῶν ἦταν δοσμένη στίς κατανυκτικές ἀκολουθίες καί στίς προετοιμασίες. Τό βράδυ τῆς ἡμέρας αὐτῆς, οἱ μοναχοί, ὅπως κάθε βράδυ μετά ἀπό τό μεγάλο ἀπόδειπνο, τραβήχτηκαν στά κελιά τους γιά νά ἡσυχάσουν καί νά ξεκουραστοῦν ἀπό τόν κόπο τῆς ἡμέρας. Τό σκοτάδι εἶχε γιά καλὰ ἀγκαλιάσει τόν τόπο τριγύρω καί ἡ ἡσυχία πού ἀπλωνότανε ἦταν ἀπαλή καί γαλήνια. Τίποτα δέν προμήνυε τό κακό πού θά ἀκολουθοῦσε μέσ στή νύχτα αὐτή.

Στό λημέρι τῶν Σαρακηνῶν, τελείωναν οἱ προετοιμασίες γιά τήν ἐπιδρομή. Οὔτε φωτιά, οὔτε θόρυβος. Ὅλα γίνονταν μέσα στό σκοτάδι, ἀθόρυβα, γιά νά μήν ἀντιληφθεῖ τήν παρουσία τοὺς κανένας τσομπάνος καί γίνει γνωστός στοὺς κατοίκους ὁ ἐρχομός τους. Κατά τά μεσάνυχτα ξεκίνησαν γιά τό Μοναστήρι. Περπατοῦσαν σιγά, μέ προφύλαξη. Τό πᾶν ἦταν ὁ αἰφνιδιασμός. Τή διαδρομή τῶν τριῶν τετάρτων τήν ἔκαναν περισσότερο ἀπό δύο ὥρες. Δέν πῆραν τό μονοπάτι, ἀλλά μέσα ἀπό τά κτήματα καί τό δάσος. Ἐφτασαν σέ λίγη ἀπόσταση ἀπ' τό Μοναστήρι καί κρύφτηκαν στά δέντρα. Περίμεναν τήν κατάλληλη ὥρα.

«Εἶναι ὥρα», λέει τό πρωτοπαλίκαιο τοῦ ἀρχιπειρατῆ. «Ὅλοι κοιμοῦνται, δέν θά μᾶς πάρει κανεῖς χαμπέρι».

«Ὅχι», λέει ὁ ἀρχιπειρατής, «εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο. Μᾶς ἔχουν ἀποκρούσει μέ ζημιές πολλές φορές οἱ καλόγεροι. Μωρέ θά τοὺς ἤθελα στό τσοῦρμο μου τέτοια παλικάρια πού εἶναι. Ἀλλά δέν γίνεται, θά τοὺς χτυπήσουμε ὅταν δέν τό περιμένουν μέσα στήν ἐκκλησιά τοὺς τά χαράματα πού θά πάν' νά λειτουργηθοῦν. Τώρα εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο. Θά μᾶς βάλουν στή μέση ἀπό τά μπουντρούμια τοὺς (κελιά) καί θά μᾶς λιανίσουν. Ξέρω ἐγώ. Μόνο νά μή σᾶς πάρουν εἶδηση, ἀλίμονό σας».

Οἱ ὥρες περνοῦσαν μέ τούς πειρατές ἔξω ἀπό τό Μοναστήρι νά καιροφυλαχτοῦν, ὅταν τήν ἀπαλή σιγαλιά τῆς βαθιάς αὐγῆς τήν ἔσκισε τό γλυκόηχο σήμαντρο τοῦ Μοναστηριοῦ, πού καλοῦσε τούς μοναχοὺς στήν ὀρθινὴ λειτουργία τῆς προηγιασμένης. Καλά – καλά δέν εἶχε σταματήσει τό σήμαντρο καί τὰ βαριά βήματα τῶν μοναχῶν ἀκούγονταν ρυθμικά πάνω στόν ξύλινο ἐξώστη τοῦ Μοναστηρίου, πού κατηφόριζαν γιά τόν ναό. Σέ λίγο καί πάλι ἡσυχία. Ὅλοι οἱ μοναχοὶ εἶχαν συγκεντρωθεῖ στόν ναό.

Οἱ πειρατές περίμεναν λίγο ἀκόμη καί ἔπειτα, σιγά – σιγά, ξετρύπωσαν ἀπό τήν κρυψώνα τους καί πλησίασαν μέ πολλές προφυλάξεις τό τεῖχος τοῦ Μοναστηριοῦ. Τό πρωτοπαλίκaro ξετύλιξε ἀπό τή μέση τόν γάντζο, τύλιξε στά ἄγκιστρά του ἓνα μεγάλο πανί γιά νά μήν ἀκουστεῖ καθώς θά τό πετοῦσε πάνω στό τεῖχος νά γαντζωθεῖ, ἔκανε τόν γάντζο νά γυρίσει μερικές φορές γύρω ἀπό τό σῶμα του καί τόν πέταξε μέ δύναμη καί τέχνη πολύ ψηλά καί ἴσια στήν πλάτη τοῦ τείχους. Τράβηξε τό σχοινί γιά νά διαπιστώσει ὅτι ἐπίασε καλά, γύρισε, ἔκανε νόημα στόν ἀρχιπειρατή καί ἄρχισε νά ἀνεβαίνει μέ προσοχή.

Στό νόημα τοῦ πειρατῆ ἔτρεξαν ὅλοι στή μεγάλη καστρόπορτα τοῦ Μοναστηριοῦ, πού τό πρωτοπαλίκaro θά ἄνοιγε ἀπό μέσα. Σέ λίγο ὁ πειρατής μέ τόν γάντζο βρισκόταν στήν αὐλή καί, προστατευόμενος ἀπό τό βαθύ σκοτάδι, σύρθηκε ὡς τήν πόρτα καί, τραβώντας τό μεγάλο σύρτη, τήν ἄνοιξε. Σάν δαίμονες τῆς κόλασης, οἱ πειρατές ὄρμησαν μέ ἀλαλαγμούς μέσα στό Μοναστήρι καί μπῆκαν στήν ἐκκλησιά. Οἱ μοναχοὶ τὰ ἔχασαν καί, πρὶν προλάβουν νά συνέλθουν, πέθαιναν σφαγμένοι ἀπό τούς μπαλτάδες τῶν Σαρακηνῶν.

Ὁ Γαβριήλ, τό δόκιμο καλογεροπαίδι πού βρισκόταν στό Ἱερό του Ναοῦ, βοηθώντας τόν ἡγούμενο στά λειτουργικά του καθήκοντα, συνῆλθε κάπως γρηγορότερα καί, ἀνοίγοντας τό στενό παράθυρο τοῦ Ἱεροῦ, ἀναρριχήθηκε στή σκεπή τοῦ Ναοῦ. Ὅμως οἱ κινήσεις του δέν ξέφυγαν ἀπό τὰ μάτια τῶν Σαρακηνῶν, πού, φοβούμενοι μήν τρέξει καί εἰδοποιήσει τριγύρω τους συνοικισμούς, βγῆκαν ἔξω νά τόν κυνηγήσουν. Μερικοὶ κατόρθωσαν νά μισοανεβοῦν στή σκεπή μέ κάτι σκάλες πού εἶχαν ἀφήσει οἱ μοναχοὶ ἀποβραδὶς, ἀσβεστῶνοντας τούς τοίχους τοῦ Μοναστηριοῦ.

Ἀλλά, Κύριε τῶν δυνάμεων! Ἐνας ἄνεμος καί μία βουή ἀκούστηκε ἀπ' τή σκεπή τοῦ Ναοῦ, ἡ ὁποία μετατράπηκε σέ φουρτουνιασμένο πέλαγος καί πάνω στ' ἀσπρισμένα κύματα ἕνας πελώριος στρατιώτης, ἀγριωπός, μέ σπάθα πού ἔβγαζε φωτιές, κινοῦσε καταπάνω στούς πειρατές. Οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τῶν πειρατῶν σηκώθηκαν σάν βελόνες καί μέ ἄναρθρες φωνές, ἀφήνοντας ὅπλα καί κλοπιμαία, ξεχύθηκαν στόν κατήφορο.

Ὁ μοναχός, βλέποντας τό μεγάλο αὐτό θαῦμα νά τόν σώζει, ἔχασε τίς αἰσθήσεις του. Ὅταν συνῆλθε, γλυκοχάραζε. Στήν ἀρχή τά εἶχε χαμένα. Μά τί συνέβη; ἀναρωτήθηκε. Σιγά σιγά ὅμως ἄρχισαν νά ἔρχονται στόν νοῦ τοῦ ὅλες οἱ φοβερές εἰκόνες πού διαδραματίστηκαν πρό ὀλίγου. Ὅταν ἀναλογίστηκε τά συμβάντα, σταυροκοπήθηκε τραυλίζοντας τό ἀπολυτίκιο τῶν Ταξιαρχῶν. Κατέβηκε ἔπειτα κάτω καί μπῆκε στόν ναό. Τό αἶμα τοῦ πάγωσε βλέποντας ὅλους τους συντρόφους τοῦ σφαγμένους. Τό σῶμα τοῦ κέρωσε καί τά πόδια τοῦ ἔμειναν καρφωμένα στό δάπεδο. Ἐμεινε στή θέση αὐτή πολλή ὥρα μέ τά μάτια τοῦ ὀρθάνοιχτα καί τρομαγμένα. Ὁ ἱερός χῶρος τοῦ ναοῦ, πού πρίν ἀπό λίγο εὐωδίαζε ἀπό τό θυμίαμα καί τόν ζωντανεύαν οἱ ψαλμωδίες τῶν μοναχῶν, τώρα ἐμοίαζε μέ κοιμητήρι. Ἐνα ἀπαλό χάιδεμα τῆς πρωινῆς αὔρας, πού τρύπωσε ἀθόρυβα ἀπ' τό ἀνοιχτό παράθυρο πού εἶχε ἀφήσει ὁ μοναχός στήν προσπάθειά του νά σωθεῖ τόν συνέφερε. Κοίταξε τριγύρω του, σάν νά ξυπνοῦσε ἐκείνη τή στιγμή, καί ἔπειτα ἔτρεξε μέ ἀγωνία καί γονάτισε στόν καθένα αἰμόφυρτο σύντροφό του μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά ἔβρισκε ἔστω καί ἕναν ζωντανό. Οἱ ἐλπίδες τοῦ ὅμως διαψεύστηκαν. Οἱ μοναχοί, ὅλοι, ἦταν ἄψυχοι.

Μέ ξεχειλισμένη τήν ψυχή του ἀπό θλίψη γιά τόν χαμό τῶν συντρόφων του καί τή σκέψη τοῦ θολή ἀπό τά συμβάντα, ξαναχάνει τίς αἰσθήσεις του. Κρατήθηκε ὅμως τήν τελευταία στιγμή μέ πείσμα. Ἔσυρε τά βήματά του στό εἰκονοστάσι τοῦ Ἀρχαγγέλου καί σχεδόν κρεμάστηκε σ' αὐτό μέ τά δύο του χέρια γαντζωμένα στίς γωνιές του. Σήκωσε μέ κόπο τή ματιά του στήν εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου καί νοερά ζήτησε βοήθεια καί φώτιση.

Τό τρεμουλιαστό, ἱλαρό φῶς τῶν κανδηλιῶν, χάιδευε κυματιστά τό πρόσωπο τοῦ Ἀγίου. Ἐνίωσε κάτι ἰσχυρό νά διαπέρνα ὅλο του τό εἶναι, νά τόν δυναμώνει. Μέσα ἀπό τίς κυματιστές σκιές τῆς εἰκόνας, σιγά σιγά τά μάτια τοῦ ἔβλεπαν τό πρόσωπο τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἕνα πρόσωπο! Θεέ μου! Ἀέρινο, ζωντανό, ὑπερκόσμιο!

«Ταξιάρχη μου, Ταξιάρχη μου», σχεδόν κραύγασε. «Τίς ψυχές τῶν ἀδελφῶν μου μοναχῶν πάρε στά χέρια Σου ἐσύ καί πᾶν πλημμέλημα ἢ ἀνόμημα τόν Κύριο παρακάλεσε νά συγχωρήσει».

Τό πρόσωπο τοῦ Ἀρχαγγέλου γλύκανε. ὦ τί θεϊκή γλύκα! Ἀρχισε νά γαληνεύει καί ἡ δική του ψυχή. Ἀχ, νά μπορούσε νά ἀπεικονίσει κάπου τήν ἐξαίσια αὐτή μορφή. Νά

τήν κάνει εικόνα. Όμως δέν γνώριζε από άγιογραφία καί ούτε καν τά στοιχειώδη ύλικά δέν εἶχε γιά μία τέτοια ἐργασία.

«Γιατί; Γιατί; Ταξιάρχη μου νά μή μπορῶ ὁ άμαρτωλός;», μονολογοῦσε.

Ἐσφιξε μέ απόγνωση τά δάκτυλά του σφιχτά καί ἐνίωσε τά νύχια του νά χώνονται στίς σάρκες του. Πόνεσε, ἄνοιξε τά δάκτυλά του, κοίταξε μέσα στήν παλάμη του. Πάνω στή λευκή ἐπιδερμίδα, δύο-τρεῖς σταγόνες αἷμα σάν ρουμπινένιες μικρές χάντρες. Τίς κοίταξε ἀφηρημένα καί απότομα, σάν νά ἀνακάλυπτε κάτι τό σπουδαῖο, κάτι τό συγκλονιστικό, φώναξε:

«Αἷμα, Αἷμα. Αὐτό εἶναι. Εὐχαριστῶ, Ταξιάρχη μου, εὐχαριστῶ». Καί ἀφοῦ ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, βιαστικά, σάν σίφουνas, ὄρμησε ἔξω ἀπό τό Ναό, ἀνηφόρησε τίς σκάλες καί χώθηκε στό κελάρι του. Σέ λίγο ἔβγαине βιαστικά κρατώντας μία πήλινη λεκάνη καί ἕναν σπόγγο. Μπήκε στόν ναό. Ἐκεῖ, μέ μεγάλη προσοχή καί εὐλάβεια, ἄρχισε νά συγκεντρώνει τό αἷμα τῶν μοναχῶν μέσα στή λεκάνη, μουρμουρίζοντας:

«Σ' εὐχαριστῶ Ταξιάρχη μου, σ' εὐχαριστῶ πού μέ φώτισες καί μ' ἔδειξες τόν τρόπο». Καί ἀποτεινόμενος στούς νεκρούς του συντρόφους:

«Άγαπημένοι μου ἀδελφοί, τό αἷμα σας δέν θά πάει χαμένο. Μ' αὐτό θά φτιάξω τήν εἰκόνα τοῦ Ἀρχάγγελου Μιχαήλ, γιά νά τόν εὐχαριστήσω ἀπό μέρους σας, πού μεταφέρει στά ἅγια Του χέρια, τίς ψυχές σας στόν Δημιουργό».

Όταν τελείωσε τήν περισυλλογή τοῦ αἵματος, βγήκε πάλι ἀπό τόν ναό γιά νά γυρίσει σέ λίγο ἔχοντας μέσα σέ μία μεγάλη χωμάτινη κούπα ψιλοκοσκινισμένο άσπρόχρωμα. Τήν ἔθεσε κοντά στή λεκάνη μέ τό αἷμα, ἀνασηκώθηκε, ἔφερε τά βήματά του κοντά στό εἰκονοστάσι τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἔκανε τρεῖς μετάνοιες, ἀσπάσθηκε τήν εἰκόνα καί εἶπε:

«Άρχάγγελε μου, σέ παρακαλῶ, βοήθησε μέ. Ξέρεις ὅτι δέν ἔχω ἰδέα ἀπό τέτοιου εἴδους ἐργασίες καί, ἂν τό ἀποφάσισα, ἦταν μέ τή δική σου φώτιση. Σέ παρακαλῶ, σέ ἱκετεύω, κράτησέ μου τά χέρια».

Ἐκανε καί πάλι τόν σταυρό του, ἔσκυψε πάνω στίς δύο κοῦπες καί ἄρχισε νά πλάθει πηλό μέ τό αἷμα τῶν μοναχῶν καί τό άσπρόχρωμα. Σέ λίγο ἡ μεγάλη χωμάτινη λεκάνη εἶχε γεμίσει ἀπό ἕνα σκούρο ροδακινόχρωμο πηλό.

Ό μοναχός ἀνασηκώθηκε, ἔστρεψε τό πρόσωπο τοῦ ψηλά, ζήτησε τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καί τοῦ Ἀρχαγγέλου Του, Μιχαήλ, ἔκανε τόν σταυρό του καί ἄρχισε μέ τρεμάμενα χέρια νά φιλοτεχνεῖ τήν εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου. Μέ τίς πρῶτες κινήσεις ἄρχισε νά ζεῖ ζωηρά τά γεγονότα τῆς σκεπῆς. Τά τρεμάμενα, στήν ἀρχή, χέρια τοῦ ἄρχισαν νά γίνονται σταθερά, νά δουλεύουν μέ σιγουριά, ταχύτητα καί

χάρη, λές και κάποια άόρατη δύναμη τά βοηθοῦσε. Τό πρόσωπο τοῦ Ἀρχαγγέλου τῆς σκεπῆς, τό άγριωπό μά και θεϊκό μαζί, ἦταν θαρρεῖς μπροστά του, όλοζώντανο, μέ κάθε λεπτομέρεια. Αυτό τόν βοηθοῦσε νά άνατυπώνει τά χαρακτηριστικά του πάνω στόν αίματοπότιστο πηλό μέ μεγάλη εὐχέρεια.

Πέρασε πολλή ώρα έργαζόμενος κι, όταν σταμάτησε για λίγο και κοίταξε από κάποια άπόσταση τό έργο του, έμεινε κατάπληκτος από τήν άπόλυτη όμοιότητα τῶν χαρακτηριστικῶν του Ἀρχαγγέλου τῆς σκεπῆς. Κοίταξε έπειτα τή χωμάτινη λεκάνη και τότε συνειδητοποίησε ότι ό πηλός εἶχε μείνει ελάχιστος. Θεέ μου! Και δέν εἶχε φτιάξει παρά τό πρόσωπο τοῦ Ἀγίου, τίς φτεροῦγες Του και τήν πύρινη ρομφαία. Πάνω στήν ένταση και τήν προσπάθεια ν' άπαθανατίσει τά χαρακτηριστικά του Ἀγίου, δέν πρόσεξε τό υλικό του πηλοῦ πού λιγόστευε. Νά χαλάσει ό,τι έφτιάξε και νά ξαναρχίσει από τήν αρχή; Ἀδύνατον. Δέν ἦταν πιά βέβαιος ότι θά πετύχαινε αυτό πού τώρα έμπρός του καμάρωνε εὐχαριστημένος.

Μά τότε; Έσκυψε, πήρε τόν υπόλοιπο πηλό, και όπως ακριβῶς ένα άπειρο παιδί ζωγραφίζει σέ χαρτί ένα ανθρώπινο σῶμα, σχεδιάζοντας τόν κορμό, τά χέρια και τά πόδια τοῦ ανθρώπου, μέ μία μόνο χονδρή κοντυλιά, έτσι και κείνος μέ τόν λίγο πηλό πού τοῦ έμεινε, σχεδίασε τό υπόλοιπο σώματος Ἀρχαγγέλου, πολύ άτεχνο μέν από τό λαιμό και κάτω, αλλά ολοκληρωμένο. Τό βλέπουμε και σήμερα όταν άνοίξουμε τό άσφαλισμένο κουβούκλιο τοῦ Ἀρχαγγέλου πού κρύβει τό υπόλοιπο σῶμα Του.

Πολλές εκατοντάδες χρόνια πέρασαν από τότε πού ή άνάγλυφη εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου μέ τό σκοῦρο αίμάτινο χρῶμα τῆς παραμένει αναλλοίωτη, ζωντανή, μακριά από τόν νόμο τῆς φθορᾶς και τοῦ χρόνου. Μακριά από τή φθορά τοῦ άσπασμοῦ χιλιάδων πιστῶν πού κάθε χρόνο κατακλύζουν τόν Ἱερό Ναό Του και χαϊδεύουν και σκουπίζουν πολλές φορές μέ βαμβάκι (!) τόν ιδρώτα τοῦ προσώπου Του και τά δάκρυά Του. Ἀκόμη δέ έπικολλοῦν στό μέτωπο και στά μάγουλά του νομίσματα μεταλλικά παντός εἶδους, τά όποία σημαδεύουν τό πρόσωπό Του, αλλά τά σημάδια αυτά εξαλείφονται έπειτα. Όλα αυτά εἶναι άρκετά νά πείσουν κάθε χριστιανό, μέ πόση χάρη, άγάπη και ένδιαφέρον άγκαλιάζει ό Ἀρχάγγελος Μιχαήλ τή χειροποίητη άνάγλυφη εἰκόνα Του.

«Πάντας τούς τήν θείαν και σεπτήν, Σού άσπαζόμενους εἰκόνα, Μιχαήλ Μέγιστε Πάσης άπολύτρωσαι όργῆς και θλίψεως και θανάτου άπάλλαξον, πικροῦ αίφνιδίου, και δεινῆς κακώσεως, σοφέ Ταξίαρχε, όπως προστασίαις Σου θείαις, πάντοτε σωζόμενοι πόθω, τό σεπτόν Σου όνομα γεραίρομεν».

news agency
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Υποδοχή Τιμίας Κάρας Αγίου Ιερωνύμου Σιμωνοπετρίτου
Αγρυπνία η Θεία Λειτουργία

Παρασκευή 6 Μαΐου 2022
19.30

Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας - Ιερό Μετόχι Αναλήψεως Βύρωνος